

Meddelelser fra formanden:

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg skal lade punkt 1 udgå af dagsordenen under hensyn til, at indenrigsministeren er blevet syg.

Endvidere skal jeg efter ønske fra forespørgere og forslagsstillere lade de på dagsordenen under punkterne 3, 4 og 5 opførte sager udgå af dagsordenen for i dag.

Den eneste sag på dagsordenen var herefter:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 75:

Forslag til lov om udvidet yringsfrihed for offentligt ansatte.

Af Glistrup (FP) m.fl.

(FremSAT 1/12 82. Første behandling 28/1 83. Betænkning 10/2 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Glistrup (FP):

Folketingets behandling af det foreliggende lovforslag er med til at belyse nogle skavanker, der er forbundet med, hvordan det nuværende folketing arbejder. Det har været sådan ned igennem årene, at disse spørgsmål om udvidet yringsfrihed for offentligt ansatte har givet anledning til meget omfattende og meget velviljefyldte forespørgselsdebatter og megen almindelig snak. Vel mere end 100 store folketingspalter på rad er fyldt op med al den megen sympati, man i al almindelighed i faktisk alle dette folketings partier har over for tanken om en udvidet yringsfrihed for de offentligt ansatte. Men når der så kommer noget konkret på bordet og man konkret skal til at drøfte, hvad man så kan gøre, for at den megen snak også kan føre til resultater af en eller anden art, ja, så viger man tilbage og når ikke rigtig til nogen resultater.

Selvfølgelig synes vi som forslagsstillere, at vi har udformet vores forslag sådan, som vi synes det er rigtigt, men det er da givet, at

der kan anføres mange hensyn og modhensyn, hvorfor man meget vel kunne tænke sig, at der skete en konkret fastsættelse, der ikke var på linje med det, som vi fremførte. Når man tænker på, hvad der i al almindelighed i den offentlige debat foregår af rumlerier frem og tilbage om f.eks. genindførelse af skattebøger, forebyggelse af socialbedragerier, hvorvidt man kan undgå at skulle ofre alt for megen administrativ arbejdskraft ved at lade systemerne i højere grad blive selvkontrollerende, og lignende ting, som direkte falder ind under det foreliggende lovforslags område, så skulle man tro, at der kunne være ting, som skulle belyses, når man skulle have en konkret behandling af det, men forholdet har været det, at der ikke har været en eneste, som har interesseret sig for at få det ene eller det andet belyst. Det er selvfølgelig de otte andre partier, jeg hermed sigter til, for vi som forslagsstillere har jo, som forslagsstilleres pligt altid er, gjort vort arbejde, før tinget kom frem til behandlingen, endsiges udvalgsbehandlingen, af forslaget.

Ikke bare belyser forslaget denne vigen tilbage for at gribe om nælder og se at få noget konkret ud af de mange års snak. Det belyser også en af de andre skavanker, der er forbundet med folkestyret. Når man står over for nogle vanskelige problemer, får man nedsat et eller andet udvalg eller en kommission – da fanden ville, intet skulle ske, nedsatte han den første komité – og så kan man så dejligt henvise til, at der sidder jo et udvalg, i dette tilfælde justitsministeriets tavshedspligtsudvalg fra 1979, og tumler med de pågældende problemer. Ud fra en uberettiget analogi fra den gamle – i sig selv tvivlsomme – talemåde om tavshed, mens retten sidder, siger man, at så skal man ikke snakke i folketinget, når der sidder et eller andet udvalg. Det er at stille folketingets lys under en skæppe, hvor det ikke burde være anbragt efter hele folketingets placering i vort samfund.

At man kan mørkelægge den reelle debat om et forhold år efter år ved at henvise til en komité, er jo noget, som særlig hr. Wilhjelms har haft lejlighed til at fremdrage i den senere tid ved forskellige debatter, f.eks. den debat, man havde om den delte forældremyndighed, hvor det var ægteskabsudvalget, der måtte holde for, f.eks. debatterne i forbindelse med udvisningsreglerne, hvor det forhold,